

Doopdienst 30 oktober 2022

Wij van Zuid - De Regenboog

Schriftlezing: Marcus 10:13-16

verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

Wat kunnen kinderen van ons leren? Dat is een goede vraag. Zeker wanneer je kinderen hebt op te voeden. Wat geef je ze mee? Komt er zo'n pril mensje in je leven. Alles is nog open, zo lijkt het. Wat voor mens hoop je dat ze wordt? Hij mag z'n eigen weg vinden, zeker! Maar een neutrale opvoeding bestaat niet.

En welke waarden vind jij daarbij belangrijk? Denk daar maar eens even over na. Dat hebben de doopouders ook gedaan. Zij vinden het belangrijk dat hun kind zorgzaam is voor mensen en ook voor de natuur. En dat ze niet te snel oordeelt over anderen. Ze hopen dat hun kind vergevingsgezind zal zijn. En positief in het leven zal staan. Als je dat wilt, moet je als ouder zelf aan de slag. Vooral door zelf zorgzaam te zijn, niet te oordelen, niet te blijven hangen in je boosheid en met vertrouwen in het leven staan.

Daarbij vinden jullie het belangrijk om haar in aanraking te brengen met geloof. Omdat ze daar steun aan kan hebben, omdat het richting geeft en die waarden die je belangrijk vindt versterkt. Ook dat vraagt commitment van jullie. Kun je met je kind delen wat je geloof voor je betekent?

Zo heeft Valerie en al die anderen kinderen die op één of andere manier bij ons horen veel te leren van ons volwassen mensen.

Maar in het bijbelverhaal van vandaag zijn het niet de kinderen die van alles leren van de grote mensen. Het is precies andersom. Volwassenen kunnen iets leren van de kinderen.

Mensen brengen kinderen bij Jezus om ze door hem te laten aanraken. De leerlingen vinden dat een lastige onderbreking van het belangrijke werk van Jezus. Ze willen er een stokje voor steken. Maar Jezus zegt: Nee, láát de kinderen bij me komen. Het koninkrijk van God behoort toe aan wie is zoals zij.

Dus niet: 'Als wij heel erg ons best doen met elkaar en onze waarden en ons geloof met die kinderen delen dan worden ze wel geschikt om bij God te horen.' Nee, ze zijn het al.

Hoe kan dat? Dat kinderen zo geschikt zijn voor Gods nieuwe wereld? Omdat ze zo onbevangen en onschuldig zijn? Nee, geen romantisch beeld, dat ze zo schattig zijn, zo puur, zo onbevangen.

Jezus legt het uit. 'Wie niet als een kind Gods nieuwe wereld ontvangt, zal er niet binnengaan.' Het gaat om dat woordje 'ontvangen.' Kinderen zijn in staat om te ontvangen. En dat is heel belangrijk als je bij God wil horen. Dat je met lege handen kunt staan om te ontvangen.

Hoe doet een kind dat? Ontvangen?

Voorbeeld: Stel, je buurvrouw komt een bakkie doen en heeft iets leuks meegenomen voor je kind, van een jaar of 3. Het is een schitterend uitgebreid fonkelnieuw duplopakket, met een waarde van 250 euro. Jij als ouder voelt je bezwaard 'zo'n duur kado.' Je hebt het gevoel dat je iets terug moet doen. Het spijt je dat je de buurvrouw alleen maar een stroopwafel bij de koffie hebt aangeboden. Kortom, het voelt heel ongemakkelijk. En je kind? Die zal het kado uitpakken, blij zijn en ermee gaan spelen. Geen probleem.

God geeft ons het grote kado van zijn liefde. Zijn genade. Jezus heeft daarvoor betaald met zijn leven. We krijgen het, zomaar voor niets. Maar wij kunnen niet ontvangen als een kind. Wij willen iets terug doen. We zoeken altijd de balans tussen geven en nemen. Maar een kind staat met lege handen. Kinderen zijn gewoon wie ze zijn. Ze vertrouwen op de mensen die voor hen zorgen. Als baby huil je en mag je erop vertrouwen dat er dan iemand komt die lieve woorden zegt, je te drinken geeft en een schone luier. Niet omdat jij zo'n knap babytje bent maar omdat ze van je houden. Onvoorwaardelijk, meestal.

Helaas gaat het niet altijd zo. Er zijn kinderen voor wie die liefde er niet is. Ze raken al jong dat vertrouwen kwijt. Met onherstelbare schade als gevolg. Ook als je 'gewoon' opgroeit, verander je. Het blijft niet zo. Je leert voor wat hoort wat. Je moet presteren op school. Je merkt dat je ouders van alles van je verwachten en je moet daaraan voldoen. En je ontdekt wat je moet doen om vrienden te krijgen en te houden. Daar moet je zelf ook wat voor doen.

Maar het begon ermee dat je als kind vertrouwd met lege handen stond. Juist dat wat die leerlingen van Jezus een nadeel vinden - die kinderen weten toch niks van Jezus en de Schrift - en waar wij van denken 'er is nog een hoop werk te verrichten,' juist dat vindt Jezus zo waardevol aan kinderen. Kinderen komen met lege handen.

Lege handen maken je bijzonder geschikt voor het koninkrijk van God. Jezus zet een streep door de gedachte dat je Gods liefde moet verdienen. Gods liefde gaat voor alles uit. Je hoeft niet eerst te begrijpen wie God is. Hij houdt al van je. Je hoeft niet eerst heel veel te doen voor anderen, voordat God jou in het oog krijgt. Je hoeft ook niet een intens gebedsleven te hebben, voordat God naar jou luistert. Gods liefde gaat voor alles uit. En als iemand dat kan begrijpen is het een kind. Een kind van wie al wordt gehouden voordat hij of zij ook maar iets gepresteerd heeft. Je bent er en dat is genoeg. In het koninkrijk van God gaan kleinen voorop.

Sterker nog: zij horen al bij Gods nieuwe wereld, het koninkrijk is al van hen. En daarmee zijn ze voor ons een voorbeeld en kunnen ze ons helpen om dichterbij God te komen.

Wat zou het mooi zijn als we allemaal iets van dat kind in ons houden. En dan bedoel ik niet dat je lekker gaat zitten legoën met je kleinkind en net zo gek doet als je tiener. Maar dat je het besef blijft houden dat je juist met lege handen Gods zegen kunt ontvangen. 'Het was het weer niet deze week en toch ben ik een kind van God...' Dat vinden we lastig.

Ik kom oudere mensen tegen die altijd hebben gezorgd voor anderen en daarin veel betekend hebben. En nu kunnen ze niet meer. Ze vragen: 'Wie ben ik nog als ik niets meer kan betekenen? Ik ben alleen maar tot last.' Wie ben ik als ik dement word en mijn naasten niet eens herken?

En zoiets speelt ook in andere levensfasen. Wie ben ik als ik thuis zit met een burnout en na een uurtje koffiedrinken met een vriendin al helemaal uitgeput ben. Of wie is mijn kind als het een verstandelijke beperking heeft en altijd zorg nodig heeft? Mijn broer die psychisch zo kwetsbaar is.

Al die situaties zijn zwaar om mee te maken. Het doet je pijn als het niet zo gaat in je leven als je dat gehoopt had. Maar het wordt extra zwaar als je denkt dat leven alleen de moeite waard is als je alles kan. Dat je jezelf zonder waarde vindt als je zelf hulp nodig hebt in plaats van hulp geeft. God kijkt anders. Je mag komen zoals je bent. Ook als dat niet zo is als je zou willen zijn. In Gods koninkrijk gaan de kleinen voorop, de kinderen, de armen, iedereen die in deze wereld niet meetelt.

Kinderen hebben heel veel te leren om stevig te staan in het leven en wij hebben ze heel veel te leren. Laten we onze opdracht naar de nieuwe generaties toe heel serieus nemen. In wat we zeggen. In wat we geloven. Dat we ze daar ook echt mee in aanraking brengen. En misschien nog wel het meest in wat we doen.

Maar laten we niet arrogant worden en denken dat wij beter zijn dan die kinderen die het allemaal nog niet weten en kunnen. Laten we maar gewoon aansluiten in de rij om ook aangeraakt te worden door Jezus. 'Hij nam de kinderen in zijn armen en zegende hen door hun de handen op te leggen...' Laat je laten aanraken door zijn liefde, als je even niet zoveel te geven hebt. Maar stel je ook open voor de zegen die God geeft, als je je sterk voelt en in de flow zit en helemaal weet wat je te doen staat. Zijn zegen doet goed, bij de weg die je gaat, de verantwoordelijkheden die je hebt. In je kwetsbaarheid en eindigheid en in je kracht.

Amen.